

Свобода и интернет

(Поощрителна награда - Естела Московска)

Интернет? Само за няколко години той успя да стане неизменна част от живота ни, накара ни да се самозабравим напълно. А хората преди 20 години дори не са предполагали за тази възможност. И може би са живели един по-щастлив и значим живо!. Ще се опитам да разкажа накратко за живота ни в 21. век, в който сме заобиколени от съвременните технологии и нямаме време за истински важните неща.

Ставаме, хващаме телефона, забравяме за всичко, излизаме от дома, навън продължаваме. Без значение дали разговаряме с някого. Просто ни е много по-интересно да комуникираме с хора, които ги няма. Интернет комуникацията замени реалната. Всеки е погълнат от телефона си. Ден и нощ. В делник и празник. Дори в просъница, дори в болест. Рожден ден, семейно събиране, Нова година... Вече не ни интересува нищо. Животът минава покрай нас, докато му правим снимки и стоим отстрани по-скоро като наблюдатели, отколкото като участници. Майките прекарват майчинството си в снимане на децата си и качване на снимките в социалните мрежи. Докато децата им имат нужда от внимание. Истинско внимание, не виртуално. Те се опитват да заменят това внимание, което е истински нужно на децата им с игри на телефона и други подобни. И как после очакваме да израсне едно нормално и адекватно поколение, след като децата буквално се раждат с технологии в ръцете си. Без значение малък или голям, всеки един от нас е зависим в някаква степен. Интернет отдавна задмина всяка друга зависимост (емоционална, наркотична, алкохолна...). Но никой не я приема толкова на сериозно. Хората реагират много странно на това, когато им кажеш, че пиеш всяка вечер, че употребяваш наркотици или че не можеш да живееш без партньора си. А никой не се интересува дали заспиваш с телефона си и се събуждаш с него, защото всеки един го прави. Инстинктивно. Това е още един човешки инстинкт, зародил се през 21. век.

Да, интернет свързва света, но прекъсва връзката между хората. Ограничава свободата ни и ни поробва. Дори ни прави нещастни. Прави ни и смешни, но никой не се смее. Защо ли? Защото не можем да се погледнем отстрани и да видим изражението си. Във всяка една ситуация. Може би ако смесим 20. и 21. век в едно и мислено заживеем заедно с хората от миналото, ще настъпи война. Или ще бъде страхотен филм. Трагикомедия.

Ако можех да избира времето, в което да живея, бих избрала миналото. Въпреки многото липси, правото на свобода е било изборително и е зависело от теб самия. Разбира се не интернет зависимостта, а някоя друга. Защото хората дори са нямали телефони, какво остава за интернет. А са живеели щастливо, дори много по-щастливо от нас, на които всичко ни е дадено и ние вместо да се възползваме с благородна и смислена цел, злоупотребяваме и го превръщаме в нещо ужасно. Виждаш как всеки е

погълнат от телефона си и ти повтаряш поведението на всички наоколо. Дори без определена цел. И какво излиза? Че сме загубили целите си, стремежите си, мечтите си, ума и свободата си?!

Интернет е бягство от реалността, колкото и да не ни се иска да го повярваме. Но защо бягаме от реалността и се задоволяваме с нещо фалшиво. Не я приемаме такава, каквата е, но не правим и стъпка, за да я променим. В интернет създаваме едни фалшиви приятели, фалшив имидж за себе си, имаме предварително време пред екрана, в което да измислим какво точно да напишем и ако не ни хареса просто да го изтрием и да започнем наново. Много по-лесно е да изглеждаме по-умни, по-красиви и по-известни онлайн, създавайки си този лъжлив имидж. Така създаваме и една фалшива представа за себе си и за околните, в която твърдо вярваме и не желаем да приемем реалността. Защото това, което сме създали онлайн без никакъв труд, е по-достъпно. По-повърхностно... като самите нас, като тези чудовища, в които сме се превърнали. Храним егото си с фалш, измислен от нас самите, и после се опитваме да го пробутаме на всички тези зомбирани хора, които не са по-различни от нас.

Бягството от реалността не винаги е лошо нещо. Но не и чрез този, поглъщаш душите ни начин, който ни прави безразлични към заобикалящия ни свят. Понякога се замислям за бъдещето и за всички нас, които не можем да стоим далеч от технологиите. За децата ни. За моите деца някой ден. Какво детство ще имат те? Най-вероятно никакво или поне не като моето. Само преди няколко години, когато аз бях дете, технологиите не бяха толкова масово средство за комуникация. Спомням си как съм излизала навън и съм правила всичко, което е нужно за едно дете да бъде щастливо. А оттогава досега са минали не много години, през които животът е този, който се е променил много, не ние. Ние сякаш закърняваме на едно място. Деградираме и отказваме да мислим със собствените си мозъци. И защо да го правим, след като скъпите ни телефони могат да го правят вместо нас!?

Би било добре, ако всеки от нас се замисли какво изпускаме през това време, в което сме заети с нещо нереално. Изпускаме реалността. И така минава животът ни. В еднообразие, скука и баналност. Оплаквайки се от всичко и всички, неосъзнавайки, че